

Heus aquí un escultor que es diu Emili Colom, i em penso que, amb un nom així, es pot anar pel món amb una certa seguretat inicial, perquè, si bé el nom no fa la cosa, com es diu, ajuda, tanmateix, com ho confirmen els professionals de la publicitat, amb els resultats brillants que obtenen.

Dir-se Colom no és singular per la coincidència de cognom amb el Gran Almirall de Castella, sinó perquè és eminentment mediterrani, específicament català, i aquest ha estat un dels canals de què s'han servit alguns historiadors, i ara recordo el cas d'Ulloa i de Martínez Valls, per a afirmar que Colom, el descobridor d'Amèrica fou nat a casa nostra.

Sigui una cosa o una altra, el fet que ara ens interessa de constatar és aquesta catalanitat per a entendre alguns motius d'Emili Colom. Aquesta diguem-ne característica d'origen ens descobreix la seva doble persona si fem cas d'aquella classificació que es divulga en certs moments, en la qual en dos extrems, hi ha el seny i l'arrauxament. Perquè en l'obra vista, així, d'una manera genèrica, sense especificar, però seguint el fil dels dies i de les hores, descobrim que en les escultures d'Emili Colom hi ha, alternativament, moments de seny i moments d'arrauxament, és a dir, moments d'equilibri i moments de desequilibri i un punt de confluència que és el que cristal·litza en el bell mig de la balança. Això és degut, creiem, a un fet gairebé racial, i potser, si l'observéssim, trauríem aquestes constants en molts artistes nostres.

Hi ha moments que Emili Colom assoleix un interès, com en les seves petites figures, modelades amb passió i en les quals la forma sembla castigada, sense que tingui, però, la deformació que de cop i volta pot semblar. Són d'una qualitat formal certament envejable, potser vàlida per la plenitud aconseguida mercès a la vida creada amb la mà i l'amor de l'artista, sense dormir-hi, així, en la intensitat d'una sessió, encara que després altres sessions serveixin per a millorar-ho o rectificar-ho. I potser igualment preferim a la gran escultura monumental aquestes petites escultures, plenes de vida i d'agilitat, i cal remarcar que Colom és un artista que deixa volar com a símbol del seu nom la fantasia i no reula davant un projecte gegantí, sinó tot al contrari, s'hi llença amb braó i el comença i acaba com si res, o almenys així ho aparenta, malgrat que passi nits sense dormir de les preocupacions que pot crear-li la seva obra en curs.

Emili Colom té, per damunt de tot, una il·lusió plàstica que manifesta en tantes obres com va modelant, esculpint, soldant, fent ús de totes les tècniques com és ara costum i com de fet, cal que ho sigui, sense preferències generals, encara que poden ésser específiques de cadascú. I dins aquest clima de treball, al llarg d'uns quants anys, s'ha anat formant fins a cristal·litzar en el que fa avui.